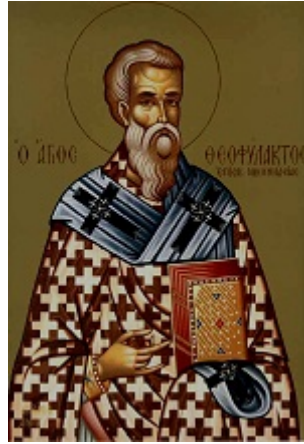

Όσιος Θεοφύλακτος επίσκοπος Νικομηδείας

[/ Το Συναξάρι της Πεντηκοστής / Συναξαριακές μορφές](#)

[Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης](#)

Αυτός ο Άγιος Θεοφύλακτος καταγόταν από τα μέρη της Ανατολής, κατά το έτος 779, πηγαίνοντας δε στην Κωνσταντινούπολη, συνδέθηκε φιλικά με τον Ταράσιο, τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, όταν ακόμη ήταν πρωτασηκρήτις, δηλαδή ήταν πρώτος ανάμεσα σε εκείνους που υπηρετούσαν στα βασιλικά αρχεία και γράμματα, οι οποίοι λατινικά ονομάζονται ασηκρήτες, και από αυτόν καλά διδάχθηκε τα θεία. Όταν δε με θεία ψήφο ανέβηκε ο Ταράσιος στον θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, αφού παραιτήθηκε θεληματικά από τον θρόνο ο Παύλος ο Κύπριος, που ήταν πριν από αυτόν, ο οποίος, επειδή έλαβε την αρχιερωσύνη από τους Εικονομάχους, ονόμαζε μόνος τον εαυτό του ανάξιο· τότε ο Μιχαήλ ο Συνάδων και αυτός ο ιερός Θεοφύλακτος, γίνονται Μοναχοί και στέλνονται από τον θείο Ταράσιο στο Μοναστήρι, που βρίσκεται στην είσοδο της Μαύρης Θάλασσας.

Έτσι μία φορά, τον καιρό του καλοκαιριού, που έκαμνε μεγάλη ζέστη και διψούσαν υπερβολικά, τότε οι μακάριοι για εξάσκηση της δίψας και εγκράτειάς τους, άνοιξαν την χάλκινη κάνουλα της βρύσης και άφησαν και χυνόταν το νερό, χωρίς αυτοί να πίνουν καθόλου. Αυτοί οι Άγιοι ήταν παρόντες και στην αγία και Οικουμενική Έβδομη Σύνοδο και με έργα και λόγια την στόλισαν.

Επειδή όμως η αρετή των ανωτέρω δύο Πατέρων διαδόθηκε και άστραψε σαν φωτεινότατος αστέρας, για τον λόγο αυτόν κρίθηκαν από τον μέγα Ταράσιο, ότι ήταν άξιοι αρχιερωσύνης. Και αμέσως, ο μεν Μιχαήλ χειροτονήθηκε Επίσκοπος στα Σύνναδα (η οποία ήταν ένδοξη πόλις της μεγάλης Φρυγίας, περίφημη για τα θαυμάσια μάρμαρα που έβγαζε, έχοντας είκοσι Επισκόπους, τώρα όμως είναι γκρεμισμένη). Ο δε ιερός Θεοφύλακτος χειροτονήθηκε Επίσκοπος στην Νικομήδεια.

Όσα λοιπόν κατορθώματα κατόρθωσε εκεί ο μακάριος Θεοφύλακτος, το μαρτυρούν αυτά τα πράγματα. Διότι έκτισε Εκκλησίες και νοσο-κομεία· προστάτευε τα ορφανά και τις χήρες· ελεούσε τόσο υπερβολικά, ώ-στε γέμιζε μία φιάλη από ζεστό νερό και με αυτό έπλενε και καθάριζε με τα ίδια του χέρια ο συμπαθέστατος τους τυφλούς και χωλούς και τους άλλους ασθενείς, που είχαν ακρωτηριασμένα τα μέλη τους.

Αφού δε ο μέγας Ταράσιος πατριάρχευσε δέκα εννέα χρόνια, απήλθε προς τον Κύριο και, αφού έγινε Πατριάρχης ο πάνσοφος Νικηφόρος, τότε συνέβη μεγάλη ταραχή και συμφορά στην του Χριστού Εκκλησία. Διότι βασίλευσε ο Λέων ο Αρμένιος κατά το έτος 813, ο οποίος λύσσαξε κατά των αγίων εικόνων. Οπότε ο Άγιος Νικηφόρος έστειλε και έφερε τους εκλεκτούς και ελλόγιμους Αρχιερείς, δηλαδή τον Κυζίκου Αιμιλιανό, τον Σάρδεων Ευθύμιο, τον Θεσσαλονίκης Ιωσήφ, τον Αμορίου Ευδόξιο, τον Συνάδων Μιχαήλ και άλλους πολλούς, μαζί και αυτόν τον μακάριο Θεοφύλακτο. Παίρνοντας λοιπόν αυτούς όλους, πήγε στον δυσσεβή και απο-στάτη βασιλιά.

Έτσι προτείνοντας πολλές αποδείξεις από τις θείες Γραφές, οι οποίες παρουσιάζουν, ότι πρέπει να προσκυνούνται οι άγιες εικόνες, δεν μπόρεσαν να καταπείσουν τον ανόητο, διότι έμεινε αδιόρθωτος. Και οι μεν άλλοι Αρχιερείς, σιώπησαν, ενώ αυτός ο μακάριος Θεοφύλακτος, είπε στον βασιλιά· «Γνωρίζω, ότι καταφρονείς την μακροθυμία και την υπομονή του Θεού. Γνώριζε όμως, ότι θα έλθει επάνω σου ξαφνικά μεγάλος όλεθρος και αφανισμός και η καταστροφή σου θα είναι παρόμοια με την καταιγίδα, ώ-στε να μη βρεις κάποιον να σε λυτρώσει από τον κίνδυνο». Όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο θηριώνυμος βασιλιάς, θύμωσε πολύ και αμέσως διατάζει να εξορισθούν όλοι οι ανωτέρω Αρχιερείς. Τότε ο μεν Άγιος Νικηφόρος, ε-ξορίσθηκε στην νήσο Θάσο.

Ο δε αοίδιμος Μιχαήλ Συνάδων εξωρίσθηκε στην Ευδοκιάδα, η οποία, λένε μερικοί, ότι είναι το τώρα λεγόμενο Τοκάτ, εξαιρετική πόλις της Καππαδοκίας και περίφημο εμπορικό κέντρο προς τον ποταμό Σάρο. Παρόμοια και άλλος Αρχιερέας εξωρίσθηκε σε άλλο μέ-ρος Αυτός δε ο μακάριος Θεοφύλακτος εξωρίσθηκε στον Στρόβηλο, το οποίο ήταν κάστρο παραθαλάσσιο, που βρίσκεται στο θέμα των Κυβερραιωτών. Εκεί λοιπόν αφού πέρασε ο αοίδιμος τριάντα χρόνια, και υπέμεινε γενναία την κακοπάθεια της εξορίας, απήλθε προς τον Κύριο. Κάι, όταν φονεύθηκε ο Λέων ο Αρμένιος κατά την νύκτα των Χριστουγέννων, ενώ ψαλόταν ο ειρμός· «Τω Παντάνακτος εξεφάυλισαν πόθω» και, αφού η Ορθοδοξία έλαμψε την εποχή της ευσεβέστατης βασίλισσας Θεοδώρας κατά το έτος 842, τότε ο αγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος έφερε από την εξορία το τίμιο λείψανο του μακάριου αυτού Θεοφύλακτου και το απέθεσε στην Νικομήδεια, στον Ναό τον οποίον ο ίδιος

οικοδόμησε.

(Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Δ΄, εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ. 48-50)

<http://bit.ly/1cFHlbu>